

COMMUNICATIEBELEID WARINGIN

De werkgroep Communicatie
Versie maart 2018

Inhoudsopgave

1. Communicatiedoelen
2. Wie proberen wij te bereiken?
3. Wat proberen wij te bereiken?
4. Waar willen wij dat realiseren?
5. Wanneer willen wij dat realiseren?
6. Waarom willen wij dat?
7. Hoe denken wij dat te doen?
8. Wie zijn de mensen met wie gecommuniceerd wordt?
9. Budget

Communicatiedoelen

1. Het verwerven van brede maatschappelijke steun voor een regionale Indiëherdenking.
2. Het aantonen van de maatschappelijke waarde ervan.
3. Het bevorderen van de kennis onder belangstellenden en info-overdracht.

Wie proberen wij te bereiken?

Allereerst de Indische gemeenschap van de eerste, tweede en volgende generaties. Op de tweede plaats de door huwelijk en andere omstandigheden daarmee samenlevende personen, die niet van "Indischen bloede" zijn, maar wel eraan gelieerd zijn. Wij willen proberen alle mensen te bereiken in de regio. Voor veel mensen die het aan den lijve hebben meegemaakt wordt het in toenemende mate moeilijk, met name de eerste generatie, die als enige het woord van de verschrikkingen zouden kunnen overleveren, elders ter plekke aanwezig te zijn bij een herdenking omdat reizen steeds minder vanzelfsprekend wordt. Bovendien willen wij herdenken voor alle mensen, dus zonder onderscheid te maken tussen "burger" of "militair", etniciteit, geloof, politieke kleur, afkomst en nationaliteit, terwijl andere herdenkingsplechtigheden, al dan niet op dezelfde datum, een meer militair karakter kunnen hebben, waarin de nog levende slachtoffers zich wellicht minder kunnen herkennen.

Wat proberen wij te bereiken?

Onze belangrijkste doelstelling in het kader van bewustwording is het jaarlijks regionaal organiseren van een herdenkingsbijeenkomst met een monument ter herdenking van het einde van de Tweede Wereldoorlog in Azië. Bewustwording kan ook worden bevorderd door te proberen op het voortgezet onderwijs voorlichtingsbijeenkomsten te organiseren, omdat het Nederlandse geschiedenisonderwijs in basis- en voortgezet onderwijs daarin naar onze mening ernstig tekortschiet. De geschiedenis van Nederlands-Indië is allesbehalve genoegzaam bekend in Nederland. Omdat er in het verleden niet over gesproken mocht worden, omdat dat niet verstandig werd geacht voor de carrière of om andere redenen van meer persoonlijke aard, is de Indische geschiedenis slecht of niet belicht. Er bestaan nog vele misverstanden over dit onderwerp, zelfs binnen de Indische gemeenschap alleen al.

We proberen ook te bereiken dat meer belangstelling wordt gegenereerd voor het èchte verhaal achter het verborgen, onuitgesproken leed. Tevens hopen wij begrip te kweken voor het waarom van onze activiteiten. Nu is het nog niet te laat, maar wachten is niet meer verantwoord. We hebben mensen nodig die het verhaal aan den lijve hebben meegemaakt, maar aangezien er niet veel Indische mensen meer zullen zijn die de Tweede Wereldoorlog lijfelijik hebben meegemaakt – het is immers 77 tot 73 jaar geleden beschikken wij niet over de luxe van “wachten”.

Het realiseren van een monument op een bereikbaar en niet al te klein perceel is essentieel. Men moet bij elkaar kunnen komen op een plek waarmee men zich kan identificeren en waar men aan anderen, zowel ingewijden als (juist) niet-ingewijden, hun verhaal kwijt kan. Juist daar is er ruimte, plek en gelegenheid om dat zonder terughoudendheid te kunnen doen, al zal het niet voor iedereen gemakkelijk zijn erover te praten.

Wij maken tevens gebruik van een nieuwsbrief en van diverse sociale media. Daarop genereren wij belangstelling, informatie en wellicht – hopelijk – ook steun in welke vorm dan ook.

We zijn nu ook bezig met het verzamelen van handtekeningen, zowel via internet als op papier.

Wij zijn ook bezig met lobbyen met gemeentelijke politici, stichtingen en verenigingen die elders in den lande al het een en het ander hebben gerealiseerd en die ons van advies kunnen dienen. Onlangs zijn we een stichting geworden, en gaan een ANBI-status aanvragen, waardoor het voor bedrijven en particulieren belastingtechnisch aantrekkelijker wordt om ons financieel te steunen.

Waar willen wij dat realiseren?

Wij willen dat liefst realiseren op een geschikte locatie te Heerlen met een blijvend monument ter herdenking van het einde van de Tweede Wereldoorlog in Azië op 15 augustus, de datum waarop de Tweede Wereldoorlog werkelijk een einde vond (1945). Heerlen verdient de voorkeur om een aantal redenen:

1. Heerlen vervult als kerngemeente een centrumfunctie in de Parkstadregio. Parkstad heeft als regio 255.000 inwoners.
2. Heerlen heeft historische banden met het voormalige Nederlands-Indië. De kennis omtrent de mijnindustrie is grotendeels in Nederlands-Indië opgedaan. Denk daarbij aan de ingenieurs H. Sarolea en A.E. Dinger.
3. De Nederlands-Indische gemeenschap in Parkstad is substantieel van omvang. Op basis van extrapolaties menen wij uit te kunnen komen op circa 12.700 inwoners met Indische roots in Parkstad.

Wanneer willen wij dat realiseren?

Wij streven naar 15 augustus dit jaar. Maar wanneer realisatie van een monument dit jaar niet haalbaar is, zal een kleine, intieme herdenking plaatsvinden.

Waarom willen wij dat?

Het is hierboven al eens aangestipt. Wij vinden het belangrijk voor de Indische mensen, belanghebbenden en belangstellenden een plek te creëren waar men kan

herdenken wanneer hen dat uitkomt, wat tegelijk een plek moet zijn die geschikt is voor een jaarlijkse herdenking in de regio. Wij vinden het belangrijk dat te doen op 15 augustus, de dag die officieel het einde van de Tweede Wereldoorlog in Azië inhoudt. Bovendien proberen wij iets te doen aan de onwetendheid van de mensen over deze materie. Het is een rechtstreeks gevolg van het feit dat de autochtone Nederlanders vonden dat mensen niet moesten “zeuren” over de kamptijd in de tropen; omdat de autochtone Nederlanders de Indische mens monddood maakte; en omdat de Indo’s van de eerste generatie zelf vaak vonden dat het henzelf in de weg stond bij hun carrière in Nederland. Dat brachten ze ook over op de tweede generatie. Hierdoor is een belangrijk stuk geschiedenis “vergeten”, of op z’n minst veronachtzaamd. Bovendien vonden historici in Nederland het kennelijk niet belangrijk om de Indische geschiedenis op een juiste, correcte en eerlijke manier te belichten. Rond 1960 werd in het basisschoolonderwijs nog steeds gesproken over “onze” kolonie, volledig voorbijgaand aan de totaal andere actuele situatie.

Hoe denken wij dat te doen?

1. Wij maken gebruik van brochures, folders, nieuwsbrieven en flyers.
2. Wij maken in persoonlijke gesprekken gebruik van mond-op-mond reclame.
3. Wij onderhouden een website en zijn actief op sociale media.
4. Wij houden netwerkbijeenkomsten en bezoeken andere organisaties en geïnteresseerden.
5. Wij maken gebruik van alle vormen van media, waaronder krant, televisie, en onderwerpgerichte tijdschriften, voor groepen mensen waar wij belangstelling van kunnen verwachten, met name gericht op de Indische mens.

Wie zijn de mensen met wie gecommuniceerd wordt?

De eerst-aangewezenen om mee te communiceren (mondeling en schriftelijk), zowel naar “binnen” als naar “buiten”, via pers en overheden, zijn de heren A. Simon (voorzitter) en P. Heuperman (secretaris). Verder is er een werkgroep Communicatie, die de rol heeft de website en onze eigen pagina op de sociale media te beheren, en verder stellen deze werkgroep de nieuwsbrief samen. Dit wordt verzorgd door de heren R. Martherus en H. Janssen.

Budget hebben wij nodig voor de volgende doeleinden:

1. Het samenstellen en verspreiden van folders en flyers.
2. Het onderhouden en actualiseren van de website.
3. Het bijwonen van netwerkbijeenkomsten.
4. Het opstellen en publiceren van advertenties in media, krant, televisie e.d.
5. Het drukken van briefpapier met eigen briefhoofd.
6. Het organiseren van speciale (voorlichtings)evenementen voor scholen en belangstellenden.

